

Božična zgodba

Mirko je bil prodajalec časopisov v velikem mestu. Očeta ni imel več. Njegova mati pa je bila uboga perica. Popoldne pred božičnim večerom je šel prodajat zadnje izdaje časopisov. Z velikim svežnjem pod pazduho je tekal po mestu. Na nekem cestnem križišču je naletel na svojega prijatelja Sašo. Saša je bil sirota in je stanoval v sirotišnici. Tudi on je prodajal časopise. Postala sta in Mirko mu je rekel: »Vesel božič! Kaj boš danes zvečer počel?« »Pri nas imamo majhno božično slavlje!« je odgovoril Saša. Tedaj je prišel mimo njun součenec Jurij, sin bogatega tovarnarja. Ta se je že zelo veselil božičnega večera, kajti pričakoval je mnogo daril. Oba dečka sta šla nekaj časa z njim in spotoma jima je pripovedoval, kaj si želi za božič.

Z začudenjem sta ga poslušala revna dečka in premišljevala o krasnih božičnih darilih. Saj ni mogoče, da bi si

kdo mogel želeti kar toliko lepih stvari hkrati! Toliko dobrot tudi Jezušček naenkrat ne more prinesiti!

Nenadoma se ustavi pred trojico dečkov avto. Bil je voz Jurijevega očeta. Vrata se odpro, Jurij se poslovil od dečkov in vstopi. Oba dečka pa sta gledala še dolgo brez besed za brzečim avtom...

Mirko in Saša sta hodila še nekaj časa skupaj in se pogovarjala o tem, kar sta ravnokar doživela. »Kaj misliš,« je rekel Mirko, »ali bova tudi midva katerikrat v življenju deležna takega božičnega obdarovanja kakor Jurij?« »In železnica, o kateri nama je pravil,« je menil Saša, »z razsvetljenimi vozovi in z lokomotivo na paro?« »Pozabil si na lepo število krasnih knjig! Ali jih bo Jurij sploh kdaj prečital?« »In kinoaparati si želi — toda to je že skoraj nemogoče!«

Ko sta kmalu nato prišla k uredništvu, kjer je bil Mirko zaposlen, sta si še enkrat voščila vesele božične praznike, tokrat pa že z bolj žalostnim nasmehom.

Saša je šel sam dalje. Tudi on je dospel kmalu do svojega delodajalca; izročil je preostale časopise v upravništvu in odšel v sirotišnico. Tam je v vseh prostorih dišalo po božiču, po smrekovih vejicah in kadilu. Vse sobe so bile razsvetljene, v velikih dvoranah in pritličju pa je stalo krasno okrašeno božično drevo v vsej svoji bleščeči krasoti.

Na njegovem vrhu je sedel majhen zlat angelček z lučko v rokah in je svetil tja do najskritejšega kotička. Velika, belo pogrnjena miza je stala poleg smreke in na njej polno daril. Za koga? Za otroke v sirotišnici, pa tudi za Sašo! Torej tudi na njega je mislil božiček. Polno hvaležnosti in veselja je bilo ta večer njegovo voščilo tovarišem v sirotišnici.

Tudi Mirka je pričakovalo v uredništvu lista presenečenja. Na sicer drugače tako goli časopisni mizi je stalo božično drevesce z gorečimi svečicami. Okoli drevesca pa so bila nakopičena različna darila. Pa ne samo zanj, temveč tudi za njegovo mamico. Perilo, sladkarije in knjige! Knjige! Mirko se je zelo razveselil in je odnesel ginjen od sreče vse domov svoji materi. To z lastnim delom prisluženo božično veselje je njemu in mami ožarilo njun srečen in iskren božični večer.

Japonska božična podobica